

for den ændring af strafudmålingen, der tilsigtes.

Som et eksempel på denne fremgangsmåde fra de senere år kan henvises til lov nr. 366 af 18. maj 1994. Ved denne lov kom ønsket om skærpelse til udtryk i bemærkningerne til lovforslagets bestemmelser om en ændret affattelse af reglen i straffelovens § 247 om maksimumsstrafferammer for de voldsforbrydelser, der er nævnt i §§ 244-246. Denne lovændring er nærmere omtalt nedenfor under besvarelsen af spørgsmål nr. 13.

Et andet eksempel er lov nr. 309 af 17. maj 1995. Ved denne lov blev der indføjet et nyt stk. 2 i straffelovens § 266 om offentlig fremsettelse af trusler eller forhånende udtalelser mod en gruppe på grund af race, religion m.v., hvorefter det ved straffens udmåling skal betragtes som en skærpene omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.

Endvidere kan nævnes lov om ændring af lov om euforiserende stoffer (Strafskærpelse ved gentagen handel med hårde stoffer), som blev vedtaget i december 1996. Denne lovændring er nærmere omtalt nedenfor under besvarelsen af spørgsmål nr. 15.

Endelig kan nævnes forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og våbenloven (Styrkelse af politiets muligheder for at efterforske alvorlig kriminalitet, konfiskation, øget vidnebeskyttelse og skærpelse af straffen for våbenbesiddelse m.v.) (L 98). Dette lovforslag indeholder bl.a. et forslag til ændring af straffebestemmelsen i våbenloven, hvorefter straffen for besiddelse af skydevåben under særligt skærpene omstændigheder, herunder besiddelse af skydevåben med tilhørende ammunition på offentligt tilgængelige steder eller gentagne tilfælde af besiddelse af skydevåben, er fængsel indtil 2 år – og ikke som hidtil bøde, hæfte eller under skærpene omstændigheder fængsel indtil 2 år. I bemærkningerne til lovforslaget er angivet nærmere retningslinjer for strafudmålingen.

4. En tredje mulighed for at skærpe strafudmålingen er at indføre minimumsstraffe for bestemte lovovertrædelser ved at angive i bestemmelsen, at straffen for en bestemt overtrædelse er fængsel i bestemt tidsrum, der er længere end det faste minimum for fængselsstraf på 30 dage, jf. straffelovens § 31. Denne fremgangsmåde har imidlertid den ulempe, at

skærpelsen fortrinsvis vil ramme de mindst strafværdige lovovertrædelser.

Sådanne minimumsstraffe findes i dag kun i følgende 5 bestemmelser i straffeloven, hvoraf de to første er uden praktisk betydning:

§ 112: Drab eller forsøg på drab på statsoverhoveder, fængsel fra 6 år indtil på livstid.

§ 146, stk. 2: Uretfærdighed ved udøvelse af domsmyndighed eller anden offentlig myndighed, når velfærds fortabelse er indtrådt eller har været tilsigtet, fængsel fra 3 til 16 år.

§ 215: Unddragelse af børn fra forældremyndighed o.l., straf som efter § 261 (se nedenfor)

237: Forsætligt drab, fængsel fra 5 år indtil på livstid.

§ 261, stk. 2: Frihedsberøvelse begået for vindings skyld eller med visse særlig alvorlige følger, fængsel fra 1 til 12 år.

Udviklingen har hidtil gået i retning af afskaffelse af sådanne minimumsstraffe, og spørgsmålet har flere gange været overvejet.

I 1953 anmodede Justitsministeriet straffelovskommissionen om en udtalelse om, hvorvidt der uden for kapitlerne 12 og 13 om forbrydelser mod statens sikkerhed m.v. burde søges gennemført en ændring af de bestemmelser, der indeholdt et højere strafminimum end lovens faste minimum.

Et flertal i straffelovskommissionen (6 medlemmer) fandt det forsvarligt at slette de særlige strafminima i alle bestemmelserne. I flertallets udtalelse anførtes følgende:

»Der er ingen grund til at tro, at de forhøjede minima har nogen selvstændig generalpræventiv værdi, og spørgsmålet er derfor alene, om de bidrager til en udmåling af straffene i de enkelte tilfælde. Ved de fleste af de forbrydelser, som der er tale om, ligger det praktiske strafniveau klart over minimum, og flertallet antager, at denne strafudmåling i så høj grad er bestemt af en tradition og af et skøn over forbrydelsernes grovhed, at lovens mindstestraf i denne forbindelse er uden nævneværdig betydning. Skulle der undtagelsesvis være trang til at udmåle en noget lavere straf, vil det være en fordel, at loven ikke sætter nogen hindring herfor.«